

کنفرانس کابل زیر ذره بین

بیانید از چند و چون کنفرانس بین المللی کابل و نتایج ای که در بر داشت یا نداشت بگذریم، چه طی سالیان اخیر، بارها و بارها از اینگونه کنفرانسها در گوشه و کناف جهان دائر گردیده و از نتایج مثبت و منفی آن به مردم افغانستان هیچگونه گزارشی داده نشد است. از طرف دیگر تحلیل گران مسائل سیاسی - نظامی و اقتصادی افغان و خارجی در مورد کنفرانس کابل بسیار گفته و نوشته اند و این سلسله هنوز هم ادامه دارد و شاید تا یکی دو هفته دیگر یا بیشتر از آن مورد تجزیه و تحلیل قرار گیرد. از اینرو در این مختصر صرف به شکل و شمایل و ترتیب و تنظیم کنفرانس که ماه ها قبل ترتیبات آن گرفته شده بود و بالای آن بصورت گسترده کار صورت گرفته بود، بگونه شماره وار می پردازیم.

۱- دیدار وزیر خارجه آمریکا با وزیر خارجه افغانستان

در دیدار هر دو وزیر خارجه در کابل، هیلری کلینتن وزیر خارجه آمریکا کوچکترین اهمیتی به زلمی رسول وزیر خارجه افغانستان قائل نگردیده و حتی از دست دادن و مصافحه با وی ابا ورزید و از کنار وی با یک اشاره گذرا با چشم و ابرو گذشت. این خود میرساند که وزرا و نمایندگان حکومت کابل پیشیزی نزد اربابان امریکائی شان ارزشی ندارند. در همین یک مورد مقامات امریکائی بر حق اند. این افراد نزد ملت افغان هم به پیشیزی نمی ارزند. اینها بصورت کل یک مشت افراد استفاده جو و فاسد و نا کارآمدی اند که نظر به ملحوظات قومی و قبیله و حزبی و تنظیمی در مقامات شان نصب گردیده اند و دیدیم چند وزیر را که از پارلمان رای اعتماد بدست نیآوردند، چه غوغا و دار داری نبود که از سوی تنظیم های شان براه افتید و چگونه آنها به قوم و قبیله نسبت دادند. هیچ مرجع و مقامی و هیچ فرد و تنظیمی از اهلیت و درایت و شایستگی و کاردانی و صداقت و تحصیل آنان چیزی برای گفتن نداشتند. در افغانستان امروزی همه کارها و مقامات سیاسی و نظامی به اساس قوم و قبیله مورد سنجش و ارزیابی قرار گرفته و کشور را به ورطه خطرناک و تباهنکی سوق داده و میدهند.

۲- پخش آهنگ های ناشناس و مسحور جمال قبل از آغاز کنفرانس

قبل از آغاز کنفرانس کابل، تلویزیون های داخل کشور اطفالی را به نمایش گذاشته بودند که پرچم های کشورهای اشتراک کننده در کنفرانس را بدست داشته و به پذیرائی از مهمانان خارجی صف بسته بودند. البته این یک عمل پسندیده است، چه افغانها در هر حالتی، اگر در جنگ بوده اند و یا در صلح، همیشه مهمان نواز بوده اند و این یکی از خصوصیات پسندیده مردم ما است. اما پخش آهنگ های میهنی به آواز " مسحور جمال"، پرچمی شناخته شده و قاتل ده ها نفر در تظاهرات سوم حوت کابل که همراه با " احمد مرید" از بام ریاست تهیه ارزاق با ماشیندار ثقیل بالای مردم آتش گشود و ده ها نفر را به خاک و خون کشید، توهینی بود بس بزرگ بر شهیدان سوم حوت و به همه شهیدان در خون خفته کشور. در مقطع دیگری از پروگرام تلویزیونی متذکره، مشاهده شد که آهنگ " ای د آزادی خاوری....." به آواز ناشناس پخش گردید. این همان آهنگی بود که ناشناس در مدح کودتاجیان هفتم ثوری سروده بود و در همان زمان حکم " سرود حزبی" خلقی ها و پرچمی ها را داشت. این توهین دیگری بود بر مردم آزاده و شهید پرور افغان. اینکه پخش آهنگ های متذکره از روی عمد بوده است و سنجیده شده یا غیر عمدی و بی توجهی، به ذات حق معلوم. اما با هزاران تأسف و درد و دریغ که وزارت اطلاعات و فرهنگ در زمینه هیچ عکس العمل از خود نشان نداده و هرگز مانع پخش آن نگردید.

۳- سؤ استفاده وزیر خارجه ایران از تربیون افغانستان

" منوچهر متکی" وزیر خارجه رژیم اسلامی ایران از تربیون افغانستان به شدت سؤ استفاده کرد و با دیده درائی خاصی از مهمان نوازی مردم افغانستان استفاده ناجائز نموده و تبلیغات رژیم آخندی ایران را بخورد مهمانان داده و خود را وصی و وکیل مردم افغانستان پنداشته و هر آنچه دل تنگش خواست، گفت و نمک را خورد و نمکدان را شکست و از وقت تعیین شده فراتر رفت و به بار بار خواهش رئیس مجلس جهت قطع گفتار اش مبنی بر خارج از موضوع صحبت کردن و اتمام وقت معینه، وقعی نگذاشت. وی زمانیکه با اعتراض بار بار رئیس مجلس مواجه شد با بی شرمی تمام اظهار داشت که چون ایران به بیش از سه میلیون مهاجر افغان پناه داده است، باید تا زمانیکه آرزو دارد صحبت کند. اما وی این جرئت اخلاقی را نداشت تا به مشکلات روز افزون مهاجرین افغان در ایران پرداخته و جوابگوی اخراج اجباری هزاران هزار مهاجر افغان از آن کشور و اعدام بیشتر از چهل نفر مهاجر افغان در یکی دو ماه گذشته باشد و یا اینکه از زندانی نمودن سه تا چهار هزار مهاجر افغان و صدور حکم اعدام آنها سخنی بر زبان آورد و یا از فرستادن افراد انتحاری و ارسال هزاران هزار حلقه ماین و مواد انفجاری و اسلحه ساخت ایران، به داخل کشور ما صحبت نماید. این بار نخست نیست که آخذ های ایرانی از تربیون افغانستان سؤ استفاده کرده و مرام

های رژیم شانرا از ورای آن بازگو میکنند. قبل براین محمود احمدی نژاد رئیس جمهور تحمیلی آن رژیم به همین عمل شنیع دست یازیده بود که مورد تنفر مردم افغانستان قرار گرفت. اینبار هم حکومت کرزی اشتباه قبلی را بار دیگر تکرار کرد و مشت دندان شکنی را نوش جان نمود.

۴- بی جرئتی و بی تجربه بودن نطق کنفرانس در آغاز کنفرانس جناب " زلمی رسول " وزیر خارجه افغانستان، نطقی کنفرانس را به عهده داشت که از جدیت لازم که در همچو کنفرانسها الزامی است، برخوردار نبود و هیچگونه حاکمیتی در گفتار خویش نداشت و در بعضی مواقع به مشکل می شد آواز نازک ایشان را شنید. انتخاب وی به عنوان نطق نخستین، یک خبط و خطای بزرگ بود. بهتر بود این مسئولیت به فردی سپرده می شد که در نطقی تجربه داشته و از آواز رسائی برخوردار بوده و بالای خویش کاملاً حاکم میبود، که با تأسف چنین نبود.

۵- بی برنامه گی و سردرگمی مسئولین در داخل سالون بی برنامه گی و سردرگمی در داخل تالار به حدی بود که نطق کنفرانس هرگز اعلان نکرد که رئیس جمهور تا آخر کنفرانس در مجلس حضور خواهد داشت و کنفرانس را ترک خواهد کرد. رئیس جمهور همانگونه که به اصطلاح " غلی کده " آمده بود ، همانگونه هم " غلی کده " سالون را ترک کرد. بعد هم نطق کنفرانس هرگز نطق بعدی و معاون ایشان را به حضار معرفی نکرد و دیده شد که در جریان مجلس آوازی از یک گوشه تالار بلند شد و این همان نطق بعدی " اشرف غنی احمد زی " بود که کنترول کنفرانس را بدست گرفته بود. و اما زمانیکه وزیر مالیه افغانستان به سخنرانی آغاز نمود ، بار بار مشاهده شد که جناب نطق جدید با شخص پهلویی شان سرگرم صحبت بودند و بر علاوه آنکه هیچ متوجه سخنرانی وزیر مالیه نبودند، سخنرانی ایشان را نیز اخلال میکردند. از این نارسائی ها در جریان کنفرانس، فراوان به مشاهده رسید که از شمارش هریک آن معذوریم و صرف مشت نمونه خروار و اندکی از بسیار را بصورت مختصر انگشت گذاشتیم. اینکه بعد از ختم کنفرانس چه واقع شد و چه نتیجه گیری صورت گرفت و این همه تپ و تلاش و مصارف گزاف و سرگردانی مردم در روز های تدویر کنفرانس، چه حاصلی به بار آورد، در این مختصر نمی گنجد و ما را سر آن نیست که کنفرانس کابل را حلاجی کنیم.

دوستی وعده کرده بودند نکاتی را که از جریان کنفرانس از ورای تلویزیون یادداشت کرده اند با این کمترین در میان گذارند تا بصورت منسجم و مستند و موشگافانه از آغاز تا انجام ، کنفرانس متذکره را ارزیابی نموده و برداشت خویش را از آن با هموطنان در میان گذاریم، اما قرار معلوم و با تأسف که فرصت پیدا نکردند و زمان هم ، چون برق میگذرد . پس کم ما و کرم هموطنان . یار زنده و صحبت باقی

د پاپو شمیره: له ۲ تر 2

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلیکني د ليکنيزې بني پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خیر و لولئ